"Службени гласник РС", бр. 114/2013

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права ("Службени гласник РС", број 61/06 - пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Одлука Европског суда за људска права по представци број 11209/09 - Али Аземи против Србије, која гласи:

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 11209/09
Али АЗЕМИ против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа 5. новембра 2013. године у саставу:

Guido Raimondi, председник,
Işil Karakaş,
Peer Lorenzen,
Dragoljub Popović,
András Sajo,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Helen Keller, судије и
Stanley Naismith, секретар Одељења,

С обзиром на горе наведену представку поднету 18. фебруара 2009. године,

С обзиром на запажања која је поднела Тужена влада и запажања у одговору која је поднео подносилац представке, После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

1. Подносилац представке, г. Али Аземи је држављанин Косова[1], рођен 1946. године и живи у Урошевцу, Косово. Пред Судом га је заступао г. Г. Нусхи, адвокат из Приштине, Косово.

2. Владу Србије (у даљем тексту: "Влада") заступао је њен заступник, г. С. Царић из Министарства правде.

1 Сва позивања на Косово, било на територију, институције или становништво, у овом тексту разумеју се у потпуности у складу са Резолуцијом 1244 Савета безбедности Уједињених нација и без утицаја на статус Косова.

А. Околности предмета

3. Чињенице предмета, како су их странке изнеле, могу се сумирати како следи.

4. Радни однос подносиоца представке и других лица раскинут је 27. фебруара 1990. године.

5. Изгледа да су он и друга лица 17. априла 1990. године оспорила раскид радног односа пред Окружним судом у Приштини. Њихов захтев није никада разматран.

6. Општински суд у Урошевцу (у даљем тексту: "Општински суд") је 11. јануара 2002. године пресудио у корист захтева подносиоца представке и других лица у вези са незаконитим раскидом радног односа. Суд је наложио да се они врате на посао. Он је даље наложио послодавцу, друштвеном предузећу, да им врати сва права за период од 19. фебруара 1990. године до 1. маја 2001. године. Одлука је постала правоснажна 11. марта 2002. године, а против ње није уложена жалба.

7. Судски налог за извршење издат је 22. децембра 2005. године и 16. јануара 2006. године.

8. У међувремену, послодавац подносиоца представке је приступио приватизацији, која је поверена Косовској поверилачкој агенцији ("КТА"). Завршни акт приватизације закључен је 21. новембра 2007. године.

9. Између 2006. и 2007. године један број косовских судова признао је дејство *res iudicata* одлуке Општинског суда од 11. јануара 2002. године. Та одлука није никада извршена.

10. Уставни суд Косова је 17. децембра 2010. године, после захтева подносиоца представке, пресудио да је дошло до кршења права подносиоца представке на правично суђење због неизвршења одлуке Општинског суда. Он је Влади Косова и Агенцији за приватизацију из Приштине ("ПАК"), правном следбенику КТА, наложио да је изврши.

11. Уставни суд Косова је 12. маја 2011. године, у одговору на захтев ПАК-а за појашњење, објаснио да се правоснажна одлука коју би требало извршити односи на одлуку Општинског суда од 11. јануара 2002. године. Уставни суд Косова је назначио ПАК као тело одговорно за њено извршење.

Б. Релевантни међународни документи

12. Релевантни историјат ситуације на Косову 1999. године детаљно је описан у одлуци Великог већа у предмету *Behrami protiv Francuske i Saramati protiv Francuske, Nemačke i Norveške* (одлука) [ВВ], бр. 71412/01 и 78166/01, ст. 2-4, 2. мај 2007. године. Ваздушни удари који су почели 24. марта 1999 . године од стране Северноатланског споразумног савеза ("НАТО") завршени су 8. јуна 1999. године када су се снаге Савезне Републике Југославије ("СРЈ") сагласиле са повлачењем са Косова, као резултат закључења "Војно-техничког споразума" ("ВТС"), који је такође предвидео присуство међународних снага безбедности према Резолуцији Савета безбедности ("СБ") Уједињених нација ("УН").

1. Акта Уједињених нација

13. СБ УН је 10. јуна 1999. године усвојио Резолуцију 1244. Релевантни изводи из ове резолуције наведени су у предмету *Behrami i Saramati* (цитиран у горњем

тексту, ст. 41-43). Према Резолуцији 1244 на Косову ће се ангажовати међународне цивилне снаге ("Мисија Уједињених нација на Косову - УНМИК") и снаге безбедности ("Снаге за Косово - КФОР"). Генерални секретар Уједињених нација ("ГС") именоваће Специјалног представника ("СП") за шефа УНМИК-а.

14. У извршавању дужности поверених УНМИК-у, СП је издао законодавна акта у форми прописа ради успостављања оквира за управљање на Косову. Одељак 1 Уредбе УНМИК-а број 1999/1 (УНМИК/РЕГ/1999/1) прописивао је да је сва законодавна и извршна власт у вези са Косовом, укључујући и управљање судовима, поверена УНМИК-у и да је остварује СП.

15. СП је 15. маја 2001. године усвојио Уредбу УНМИК-а број 2001/9 (УНМИК/РЕГ/2001/9) о Уставном оквиру привремене самоуправе на Косову. Уредба је имала за циљ пренос одговорности са УНМИК-а на новоформиране институције самоуправе на Косову: скупштину, Председника, Владу, судове и друга тела и институције предвиђене Уставним оквиром (одељак 1).

2. Мисија владавине права Европске уније на Косову ("ЕУЛЕКС Косово")

16. Савет Европске уније је 4. фебруара 2008. године (у даљем тексту: "Савет"), ослањајући се, између осталог, на Резолуцију СБУН 1244 (1999), основао ЕУЛЕКС Косово (Заједничка акција Савета ("ЗАС") 2008/124/ЗСБП). У складу са ЗАС, ЕУЛЕКС Косово има за циљ да помогне и подржи органе Косова у области владавине права, посебно у вези са полицијом, правосуђем и царином. Мисија ЕУЛЕКС Косово престаје 14. јуна 2014. године у складу са одлуком Савета од 5. јуна 2012. године (Одлука Савета 2012/291/ЗСБП).

17. У периодичним извештајима СБУН, према Резолуцији 1244 (1999), ГСУН је више пута изнео, између осталог, да ЕУЛЕКС Косово наставља да "делује према општем овлашћењу и у оквиру неутралног статуса Уједињених нација" (видети, на пример, извештаје ГСУН о УНМИК-у, С/2012/603 од 3. августа 2012. године; С/2012/275 од 27. априла 2012. године; С/2012/72 од 31. јануара 2012. године; С/2011/514 од 12. августа 2011. године, као и претходне Извештаје С/2011/281 од 3. маја 2011. године, С/2011/43 од 28. јануара 2011. године, С/2010/562 од 29. октобра 2010. године, С/2010/401 од 29. јула 2010. године, С/2010/169 од 6. априла 2010. године и С/2010/5 од 5. јануара 2010. године).

18. У свом мишљењу о постојећем механизму контроле усклађености поступања УНМИК-а и ЕУЛЕКС-а на Косову са стандардима људских права (број 545/2009, ЦДЛ-АД (2010) 051), Европска комисија за демократију путем права ("Венецијанска комисија") навела је следеће:

"17. У складу са прераспоређивањем међународног присуства, ЕУЛЕКС сада обавља, између осталог, оперативне задатке у вези са владавином права, што је раније било у оквиру одговорности УНМИК-а. Мандат мисије ЕУЛЕКС-а је велики: он помаже институцијама Косова, правосудним органима и службама за спровођење закона у њиховом напретку ка одрживости и одговорности и у даљем развоју и јачању независног мултиетничког система правде и мултиетничке полиције и царине, обезбеђујући да ове институције буду ослобођене политичког мешања и да се придржавају међународно

признатих стандарда и најбоље европске праксе. Он такође има нека ограничена корективна овлашћења у широј области владавине права, посебно да обавља истраге и кривично гони озбиљна и осетљива кривична дела. (...) ЕУЛЕКС ради под локалном политичком управом СПЕУ на Косову и одговара Команданту цивилних операција у Бриселу. Комитет за политику и безбедност ЕУ (КПБ) остварује, у оквиру одговорности Савета ЕУ, политичку контролу и стратешко усмеравање мисије."

2. Догађаји у вези са статусом Косова

19. Пошто је СБУН одбацио Свеобухватни предлог за решење статуса Косова 2007. године и после неуспеха преговора које је помагала "Тројка" Европске уније, Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације, 17. фебруара 2008. године скупштина Косова је усвојила декларацију о независности.

20. Устав Косова, кога је усвојила његова скупштина, ступио је на снагу 15. јуна 2008. године.

21. Као одговор на захтев Генералне скупштине Уједињених нација за саветодавно мишљење о усклађености косовске декларације о независности са међународним правом, Међународни суд правде је 22. јула 2010. године утврдио да декларација о независности од 17. фебруара 2008. године не повређује ниједно важеће правило међународног права.

22. Према извештају ГСУН од 12. августа 2011. године (C/2011/514), укупно 76 земаља је признало независност Косова. До 1. јула 2012. године, 89 земаља од 192 државе чланице УН признало је Косово као независну државу, укључујући и 22 од тадашњих 27 држава чланица Европске уније. У Извештају од 8. новембра 2012 (C/2012/818) наводи се, између осталог, да:

"су 10. септембра, органи Косова и Међународна управна група, у чијем су саставу државе које су признале Косово, прогласили "завршетак надзиране независности" Косова и потврдили да је Устав Косова "једини" правни оквир. Одлуком је такође предвиђено затварање Међународне цивилне канцеларије која је основана према Свеобухватном предлогу за решење статуса Косова."

23. У Извештају од 26. јула 2013. године (C/2013/254) се наводи, између осталог, да су Приштина и Београд 19. априла 2013. године "иницирали први договор о начелима за регулисање нормализације односа". Он даље наводи да "УНМИК наставља да прати активности и извршава преостале обавезе у области владавине права."

24. Скупштина Косова је 21. маја 2008. године усвојила Закон о Косовској агенцији за приватизацију, која је наследила КПА (Лигји број 03 / Л-067).

4. Мишљења Венецијанске комисије

(а) Мишљење Венецијанске комисије број 280/2004 од 11. октобра 2004. Године

25. У Мишљењу о људским правима на Косову: Могуће успостављање механизама контроле (број 280/2004, ЦДЛ-АД (2004) 033), у вези са постојањем препреке за

успостављање механизма контроле у односу на УНМИК и КФОР, Венецијанска комисија навела је следеће:

"62. Према одељцима 2. и 3. Уредбе број 2000/47 УНМИК-а од 18. августа 2000. године, КФОР, особље КФОР-а, УНМИК и особље УНМИК-а "имају имунитет у односу на судске поступке". Ово правило је релевантно за постојеће мишљење из два разлога: оно ограничава предлоге реформе, али је само по себи забрињавајуће за људска права.

63. Имунитет УНМИК-а и КФОР-а (и њиховог особља) је ограничење за предлоге реформе. Он изражава опште договорено правило по коме међународне организације уживају имунитет у односу на судске поступке пред судовима држава чланица и других међународних институција. Сврха овог правила је да осигура да међународне организације могу да извршавају своје задатке без непотребног и неусаглашеног мешања судова из појединачних држава и других међународних институција са другачијим правним системима. Према томе, са добрим разлогом међународне организације и њихови органи, као што су УН и УНМИК (и њихово особље) или НАТО и КФОР (и њихово особље), не подлежу судским процесима у државама чланицама и пред другим међународним институцијама.

...

75. Не постоји међународни механизам контроле поступања УНМИК-а и КФОР-а.

...

91. На почетку вреди подвући да је главна препрека успостављању механизма контроле УНМИК-а и КФОР-а њихов карактер међународних организација (...). Такав карактер спречава редовне судове на Косову да врше ту контролу. Упркос томе, мора се подсетити да на Косову УНМИК и КФОР обављају задатке који су свакако сличнији задацима државне управе него задацима међународне организације. Непојмљиво је и некомпатибилно са начелима демократије, владавине права и поштовања људских права да они могу да поступају као државни органи и да буду изузети од сваког независне законите контроле. И поред тога, мора се дужно размотрити њихова правна природа."

26. Предлози Венецијанске комисије за успостављање механизама поштовања људских права били су следећи:

"(...) Комисија предлаже успостављање два механизма за поштовање људских права на Косову, једног као најбржег решења и другог који ће се реализовати у средњорочном периоду. Краткорочно решење је ограничено на успостављање независног механизма контроле који је интерног карактера за односну међународну организацију (и такође само саветодаван). Према томе, тиме се не ствара проблем у вези са имунитетом.

68. Средњорочним решењем се претпоставља да УН/УНМИК и НАТО/КФОР имају овлашћење за уговарање у вези са успостављањем Суда за људска права на Косову. Може се претпоставити да такво овлашћење за уговарање постоји, бар у оној мери у којој не спречава односну међународну организацију да делотворно обавља своје функције. Пошто УНМИК и КФОР

управљају територијом у обиму који је упоредив са државним и пошто држава мора, у начелу, одобрити приступ судовима (видети члан 6. Конвенције) и обезбедити делотворна правна средства (видети члан 13. Конвенције), тешко је сагледати зашто би успостављање механизма који предвиђа делотворно правно средство ометало односне међународне организације да обављају своје задатке.

69. Напротив, изгледа да би настао проблем поштовања људских права ако међународна организација која управља територијом не би била у стању да успостави независан механизам поштовања људских права, укључујући и уговор. Ово због тога што је, како је Европски суд за људска права признао у предмету Ал-Адсани против Уједињеног Краљевства (ст. 52-67) (државни) имунитет безусловно ограничава право на приступ суду (видети члан 6. Конвенције). Према томе, такво ограничење је једино прихватљиво у оној мери у којој је неопходно за остваривање сврхе правила о имунитету. Дакле, не би се могло рећи да би успостављање Суда за људска права као таквог спречавало УНМИК или КФОР и њихово особље да обављају своје задатке. Ово би једино могло бити тачно ако предложени механизам за поштовање људских права не би, у неким његовим специфичним аспектима, довољно узео у обзир посебне задатке тих међународних институција.

70. Произилази да успостављање механизма за поштовање људских права на Косову није искључено *a limine* правилом о имунитету "у односу на судски поступак"."

27. У вези са вршењем судске надлежности од стране тадашње Државне заједнице Србија и Црна Гора, она је навела следеће:

"77. Према Резолуцији 1244 СБ УН, све државе чланице УН су опредељене "за суверенитет и територијални интегритет Савезне Републике Југославије" и оне сматрају Косово делом Савезне Републике Југославије, сада Државне Заједнице Србија и Црна Гора. Србија и Црна Гора су ратификовале Европску конвенцију 3. марта 2004. године, без територијалних резерви у односу на Косово. Упркос томе, на основу Резолуције 1244, Србија и Црна Гора не остварује, према општем правилу, "надлежност" у смислу члана 1. Конвенције на Косову, па се, према томе, не може сматрати одговорном за повреде људских права које произилазе из поступака или пропуста ван њене контроле. Србија и Црна остаје, наравно, одговорна за све могуће такве повреде које су на Косову или у вези са Косовом починили њени сопствени државни органи."

(б) Мишљење Венецијанске комисије број 545/2009 од 21. децембра 2010. Године

28. У Мишљењу о постојећем механизму контроле усклађености поступања УНМИК-а и ЕУЛЕКС-а на Косову са стандардима људских права (број 545/2009, ЦДЛ-АД (2010) 051), Венецијанска комисија је поздравила оснивање Саветодавног панела УНМИК-а за људска права ("Панел") и подстакла Панел и УНМИК да пронађу решење како би преко 450 предмета пред Панелом могло бити обрађено пре него што УНМИК напусти Косово. Венецијанска комисија је такође поздравила оснивање Панела УНМИК-а за контролу људских права.

Панел је основан сходно одлуци Европске уније од 20. новембра 2009. године, а почео је да ради 9. јуна 2010. године. Његов мандат је да прати све наводне повреде људских права од стране ЕУЛЕКС-а у вршењу његовог мандата. Он доставља своја мишљења ЕУЛЕКС-у и, ако је потребно, даје препоруке за обештећење.

B. Релевантна домаћа пракса

29. Уставни суд Србије је 1. априла 2010. године одбацио два захтева за накнаду штете претрпљене на Косову 1999. године (предмет број 531/2008). Он је утврдио да Србија није имала надлежност на Косову у релевантном тренутку тако да одговорност ни не постоји.

30. Врховни суд Србије је 23. маја 2007. године потврдио одлуке нижих судова, који су одбили захтеве тужилаца за накнаду нематеријалне штете у вези са убиством њиховог рођака на Косову 17. марта 2004. године (предмет број 1251/07). Домаћи судови су утврдили да одговорност Србије не постоји с обзиром на непостојање делотворне контроле на Косову у материјалном тренутку.

ПРИТУЖБА

31. Подносилац представке се жалио према члану 6. став 1. Конвенције због тога што одлука Општинског суда од 11. јануара 2002. године није извршена.

ПРАВО

32. Подносилац представке се жалио према члану 6. став 1. Конвенције због неизвршења одлуке Општинског суда од 11. јануара 2002. године. Члан 6. став 1. гласи, у релевантном делу, како следи:

"Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ... има право на правичну ... расправу ... пред ... судом ..."

A. Поднесци странака

1. Влада

33. Влада је изнела да представка не спада у *de facto* надлежност Србије у оквиру значења члана 1. Конвенције. Осим што се ослонила на одлуку Великог већа у предмету *Berhami i Saramati* (цитиран у горњем тексту, ст. 3, 4, 69. и 70.), Влада се ослонила и на одлуку Уставног суда Србије која је у истом смислу цитирана у ставу 29. у горњем тексту.

34. По мишљењу Владе, спорну одлуку није донео суд Србије, већ судови који су основани и који су поступали на Косову под надзором међународне управе. Међународна управа, наиме УНМИК, успостављена је према Резолуцији 1244 СБУН, после повлачења снага СРЈ са територије Косова. Пошто су УНМИК-у поверена извршна, законодавна и судска овлашћења, његова је обавеза била да прати и поштује људска права на Косову.

35. Она је даље изнела да је предузеће у ком је подносилац представке био запослен приватизовано 2007. године од стране КТА, коју је основао УНМИК и која није била део правног система Србије. Ово је даље потврђено одлуком Уставног суда Косова, којом је КТА наложено да изврши спорну одлуку.

36. Влада није имала ни овлашћење ни одговорност да осигура права и слободе дефинисане чланом 1. пошто је та одговорност поверена УНМИК-у и међународној заједници. Србија, према томе, није била одговорна за неизвршење одлуке Општинског суда.

2. Подносилац представке

37. Подносилац представке је изнео да се чињенице које су довеле до његове представке у принципу односе на период пре усвајања Резолуције 1244 СБУН, наиме на период од 1990. године и до јуна 1999. године. Спорна одлука, која је била заснована на законодавству Тужене државе које је УНМИК преузео, правно је дефинисала последице радњи или пропуста да се поступи у име Тужене државе, када њени органи делотворно врше контролу на територији Косова.

После раскида радног односа, подносилац представке и друга лица оспорила су одлуку пред Окружним судом у Приштини. Њихова тужба, међутим, није никада разматрана. На основу овога, његову притужбу би требало приписати Србији у оној мери у којој је имала пун суверенитет и *de facto* контролу на Косову. Не може се тврдити да је наводни прекршај починила међународна управа или нека друга институција Косова, после декларације о независности 2008. године.

B. Оцена Суда

38. У конкретном случају, подносилац представке је добио у своју корист правоснажну одлуку Општинског суда на Косову 11. јануара 2002. године. Главно питање које Суд мора размотрити је да ли се за чињенице предмета може рећи да спадају у "надлежност" Србије, у оквиру значења члана 1. Конвенције. С тим у вези, с обзиром на запажања странака, Суд сматра да је прикладно да се притужба подносиоца представке разматра у вези са два временска периода наведена у даљем тексту: (i) у вези са периодом од 1990. године до 10. јуна 1999. године и (ii) у вези са периодом од 10. јуна 1999. године до данас.

1. У вези са периодом од 1990. године до 10. јуна 1999. Године

39. Суд примећује да одредбе Конвенције не обавезују страну уговорницу у односу на било који поступак или чињеницу који су се догодили или на неку ситуацију која је престала да постоји пре датума ступања Конвенције на снагу у односу на ту страну уговорницу *(Блечић против Хрватске* [ВВ], број 59532/00, став 70, ЕЦХР 2006-III). Надлежност *ratione temporis* покрива само период после ратификације Конвенције или Протокола уз њу од стране Тужене државе. Конвенција не одређује посебну обавезу државама уговорницама да обезбеде накнаду за грешке или штету настале пре тог датума *(Kopecký против Словачке*[ВВ], број 44912/98, став 70, ЕЦХР 2004-ИХ).

40. Ако се вратимо на предметни случај, чак и да је Тужена држава извршавала "надлежност", у вези са радњама Србије или пропустом да поступа од 1990. године до 10. јуна 1999. године, ове притужбе би биле некомпатибилне *ratione temporis* у складу са чланом 35. ст. 3 (а) и 4. Конвенције, пошто је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију 3. марта 2004. године.

2. У вези са периодом од 10. јуна 1999. године до данас

41. У својој судској пракси, Суд је наглашавао да је судска надлежност једне државе према члану 1. првенствено територијална и да се претпоставља да се надлежност нормално остварује на целој територији те државе (видети *Банковић и други против Белгије и 16 других држава уговорница* (одлука) [ВВ], став 59., број 52207/99, ЕЦХР 2001-XИИ; *Ivanţoc и други против Молдавије и Русије* [ВВ], број 48787/99, став 312, ЕЦХР 2004-VII; и *Цатан и други против Републике Молдавије и Русије* [ВВ], бр. 43370/04, 8252/05 и 18454/06, став 104, ЕЦХР 2012 (изводи)).

42. Ова претпоставка може бити ограничена у посебним случајевима, посебно када је држава спречена да остварује своју власт у делу своје територије у (видети *Ан и други против Кипра,* број 18270/91, одлука Комисије од 8. октобра 1991. године). У таквим случајевима, Суд мора разматрати све објективне чињенице које могу ограничити делотворно остваривање власти једне државе на њеној територији као и позитивне обавезе државе према Конвенцији да предузме све одговарајуће мере које су и даље у оквиру њене власти, да осигура поштовање права и слобода из Конвенције на њеној териториј и (видети *Ilaşcu i drugi,* цитиран у горњем тексту, ст. 313. и 331).

43. У конкретном предмету, Суд примећује да је, после повлачења снага СРЈ са Косова 8. јуна 1999. године, Косово стављено под међународне цивилне и војне снаге на основу Резолуције 1244 СБУН. Као резултат тога, основани су и постављени УНМИК и КФОР. УНМИК је преузео сву извршну, законодавну и судску власт и редовно извештавао ГСУН, који је, с друге стране, подносио периодичне извештаје о ситуацији на Косову СБУН.

44. У оној мери у којој се спорно неизвршење може приписати међународној цивилној управи која делује под УН, Суд примећује да се таква притужба мора прогласити некомпатибилном *rattione personae* у оквиру значења члана 35. став 3 (а) Конвенције (видети *Бериц и други против Босне и Херцеговине* (одлука), бр. 36357/04, 36360/04, 38346/04, 41705/04, 45190/04, 45578/04, 45579/04, 45580/04, 91/05, 97/05, 100/05, 101/05, 1121/05, 1123/05, 1125/05, 1129/05, 1132/05, 1133/05, 1169/05, 1172/05, 1175/05, 1177/05, 1180/05, 1185/05, 20793/05 и 25496/05, 16. октобар 2007. године; и *Stephens против Кипра, Турске и Уједињених нација* (одлука), број 45267/06, 11. децембар 2008. године).

45. Суд подсећа на своје мишљење у ставу 40. у горњем тексту да он не може да разматра поступање Србије или пропуст да поступи пре 3. марта 2004. године. Почев од тог датума, нема доказа да је Србија вршила било какву контролу УНМИК-а, правосуђа Косова или других институција које су основане на основу прописа УНМИК-а. Не може се ни рећи да су српске власти помагале косовске институције војно, економски, финансијски или политички (упоредити

и упоредити по супротности са *Catan и други,* цитиран у горњем тексту; *Ilaşcu i drugi,* цитиран у горњем тексту и *Ivanţoc и други против Молдавије и Русије,* број 23687/05, 15. новембар 2011. године где је Суд закључио да је Русија тако помагала Придњестровску област Републике Молдавије).

46. Косово је 17. фебруара 2008. године прогласило независност, а касније је признато као независно од стране најмање 89 држава. Устав Косова усвојен је 15. јуна 2008. године. Осим вршења неких "заосталих одговорности од стране УНМИК-а", 10. септембра 2012. године, проглашен је завршетак "надгледане независности". У тим околностима, Суд сматра да су постојала објективна ограничења која су Србију спречила да на Косову осигура права и слободе.

47. Сходно томе, домаћи судови Србије су потврдили да њени органи нису вршили никакву делотворну контролу на Косову од 1999. године (видети ст. 29. и 30.). Штавише, подносилац представке није могао да истакне неку одређену радњу или одсуство радње Тужене државе нити да образложи неку повреду дужности Тужене државе да предузме све одговарајуће мере у вези са његовим правом за које она још увек има овлашћење. С обзиром на посебне околности овог предмета, Суд не може да укаже ни на једну позитивну обавезу коју је Тужена држава имала према подносиоцу представке (упоредити и упоредити по супротности са позитивним обавезама Молдавије у предмету *Ilaşcu i drugi,* цитиран у горњем тексту).

48. Најзад, иако се подносилац представке није никада распитивао о постојању делотворног правног средства у правном систему Србије, Суд не може нагађати да ли је он имао могућност да поднесе парничну тужбу неком суду у Србији.

49. Произилази да се Србија не може сматрати одговорном према члану 1. Конвенције за неизвршење одлуке Општинског суда од 11. јануара 2002. године на шта се подносилац представке притуживао. Суд закључује да је представка некомпатибилна *rattione personae* и да је треба одбацити у складу са чланом 35. ст. 3 (а) и 4. Конвенције.

Из тих разлога, Суд већином гласова,

Проглашава представку недопуштеном.

Stanley Naismith	**Guido Raimondi**
Sekretar	Predsednik